

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Харманли, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка Ив. Китова

при участието на секретаря Т.Г.Ч.
като разгледа докладваното от Минка Ив. Китова Гражданско дело №
20235630100937 по описа за 2023 година

Производството е образувано по депозирана искова молба от Д. М. Г. - Тиме с
ЕГН ***** от гр. Харманли обл.Хасково ул..., чрез адв. С. М. от АК-Хасково против
О. ЕИК..., гр.Харманли, пл. ... №1 с правно основание чл.124, ал.1 ГПК.

В исковата молба се твърди, че ищцата притежава правото на собственост върху
лозе от около 0,500 - половин декар находящо се в местността „Г” землището на
гр.Харманли, който в момента имот се индивидуализирал като Поземлен имот 77181.26.112
находящ се в местността „Г” землището на гр. Харманли област Хасково незастроен с площ
от 653 кв.м. по КKKP на гр.Харманли одобрени със заповед № Р Д-18-9/23.03.2006г. на
Изпълнителния директор на АК гр.София с трайно предназначение: земеделска, с начин на
трайно ползване: за земеделски труд и отдиш съгласно 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ/, категория на
земята: 8, с номер по предходен план 131.500, при съсед: 77181.26.1 19, 77181.26.321,
77181.26.1 18 и 77181.26.1 13 и 77181.26.11 1. Имотът ѝ бил оставен по наследство от нейната
майка Т.К. Г. б.ж. на гр.Харманли починала на 06.08.2004г. Докато била жива и здрава и
майка ѝ е могла да го обработва и го е правила, но в следствие след като остаряла и се
разболяла по нейна изрична воля го оставила единствено и само на нея в собственост макар,
че има брат ВМГ б.ж. на гр. Харманли починал на 01.03.2023г. нейния племенник МВГ от
гр.Благоевград никога не са ѝ оспорвали собствеността върху този имот и дори племенника
ѝ и подписал декларация с нотариална заверка на подписа рег.№3290/11.04.2023г. на
Нотариус №415 КМ с район на действие РС — Благоевград, че няма претенции към имота. В
момента ищцата живеела в Германия и там била омъжена, но винаги го владееела и
обработвала имота през летните месеци когато си идвала в България като неин собствен и
към настоящия момент всяка година си идвала в България и си наглеждала имота. От тогава
до сега го придобила по давностно владение, тъй като били изминали повече от 15 години.
Поради незнание ищцата и нейната майка приживе не предявили претенциите си пред О. и
не били заявили за възстановяване собствеността върху имота. Имотът не бил заявен и от
другого. Повече от 15 години недвижимият имот бил владян от нея със съзнанието за
своене на същия, преди това и майка ѝ Т.К. Г. го владяла явно и необезпокоявано със ясното

съзнание, че е собственик. От момента на придобиването му до сега единствено ищцата упражнявала владение върху имота, ползвала го и го стопанисвала и към настоящия момент.

Правният си интерес от предявяването на иска ищцата извежда от обстоятелството, че ответникът бил вписан като собственик на процесния недвижим имот в КК и КР на гр.Харманли.

Ищцата твърди, че през тази година, не могла да се снабди с нотариален акт на имота и установила, че по силата на закона, а именно, по реда на чл. 19 от ЗСПЗЗ, към настоящия момент е записан като собственост на общината. Този факт, пораждал за нея правния интерес от образуване на настоящото дело. От момента на придобиване от майка и през 1971 г., до настоящия момент, ищцата владее явнo, спокойно, несъмнително и непрекъснато имота. Никога не са го заявявали за възстановяване, тъй като не им била отнемана нито юридическата, нито фактическата власт върху имота от момента на придобиването.

Ищцата счита, че имота никога не бил отчуждаван, одържавяван или отнеман на друго основание и за него не важала забраната по чл.86, ал.1 от ЗС, нито по чл.5, ал.2 от ЗВСОНИ/заличаващ изтеклия до 22.11.1997 г. давностен срок за имоти, подлежащи на реституция по ЗСПЗЗ/, нито забраната по чл. 113 от ЗСПЗЗ. А и не следвало спрямо него, да се прилага разпоредбата на чл. 19 от ЗСПЗЗ, тъй като в приложното му поле попадат само земеделски земи, които подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, но не са заявени за възстановяване в предвидения в закона срок и в този смисъл са останали след възстановяване правото на собственост, т.е. земеделски земи, които са били включени в ТКЗС, ДСЗ или образувани въз основа на тях земеделски организации, отнети или одържавени в хипотезите, изброени в чл. 10 ЗСПЗЗ. Ако имотът, не бил включен в ТКЗС и не подлежи на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, общината не можела да придобие правото на собственост по реда на чл. 19 ЗСПЗЗ.

Моли съда да постанови решение, с което признае за установено по отношение на О. с адрес град Харманли пл. „...“ №1 с Б ..., че ищцата е собственик по силата на давностно владение на следния недвижим имот: Поземлен имот 77181.26.112 находящ се в местността „Г“ землището на гр. Харманли област Хасково незастроен с площ от 653 кв.м. по КKKP на гр.Харманли одобрени със заповед № РД-18-9/23.03.2006г. на Изпълнителния директор на АК гр.София с трайно предназначение: земеделска, с начин на трайно ползване: за земеделски труд и отдых /съгласно § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ/, категория на земята: 8, с номер по предходен план 131.500 при съсед: 77181.26.119, 77181.26.321, 77181.26.118, 77181.26.113 и 77181.26.111.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК не е постъпил писмен отговор от ответника по делото Община Харманли.

В съдебно заседание, ищецът редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат С. М. от АК – Хасково, който поддържа исковата претенция, излагайки подробни съображения за това при анализ на събраните в хода на съдебното дирене доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да уважи предявената искова претенция изцяло, тъй като счита същата за основателна и доказана. Претендира разноски по делото съобразно представен списък.

В съдебно заседание ответникът редовно призован, се представлява от юрисконсулти Георги Христов и Елена Иванова, които молят да се отхвърли исковата претенция, като считат същата за недоказана при условията на пълно и главно доказване. Претендират разноски в минимален размер.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от **фактическа страна**

следното:

Видно от представената скица на поземлен имот №15-948648-01.09.2023г., на поземлен имот с идентификатор 77181.26.112, издадена от АГКК Хасково е записан като собственост на ответника О..

От Удостоверение за данъчна оценка по чл.3, ал.2 от Приложение №2 от ЗМДТ, издадено на Д. М. Г е посочен вид на имота „за земеделски труд“ и отдих /ниви с идентификатор 77181.26.112, категория VIII с данъчна оценка 30.85лева.

От Удостоверение за наследници с изх.№618/10.08.2023г. се установява, че М.В.Г с ЕГН *****, починал на 02.08.1981г., е оставил за наследници Т.К Г. – съпруга /починала/, Д. М. Г. –дъщеря, ВМГ – син/починала/ и М.В.Г -внук.

От декларация нотариално заверена от КМ – нотариус в РС Благоевград, рег. №415 на НК е видно, че М.В.Г декларира, че няма претенции към владението на Д. Г. - Тиме върху поземлен недвижим имот 77181.26.112, находящ се в гр.Харманли, с пл.653кв.м, в местност „Г“.

Съгласно заключението на вещото лице в исковата молба имота е описан така, както е нанесен в кадастралната карта на гр.Харманли. Налице е пълна идентичност между имот с номер 131.500 по предходен план и имот с идентификатор 77181.26.112 по кадастрална карта.

Също така в заключението на вещото лице се посочва, че местността "Г" се намира в землището на гр. Харманли извън строителните граници на населеното място, като до месец юли 2003 г. за тази местност не е имало изработени планове, карти, схеми или друга картна информация. След изготвянето на картата на възстановената собственост на землище гр. Харманли не са били нанесени отделните имоти в местност „Г“, а със заповед № РД-11-214 от 28.07.2003 г. на Областния управител на област Хасково са били одобрени План на новообразуваните имоти (ПНИ) и регистър на новообразуваните имоти (разписан лист) на местности „Г“, „Айкъра баир“ и „Ташла йолу“ и процесният имот е бил нанесен в регистъра към ПНИ на местност „Г“ с ПИ с номер 77181.131.500, площ 653кв.м, вид територия – селскостопански фонд, начин на трайно ползване – лоза нетересирани, категория – осма, като собственик била вписана „О.“.

От заключението по назначената съдебно-техническа експертиза се установява също, че имота не е включван в кооперативни блокове, няма проведени реституционни процедури за него, не е отнеман, не е бил заявяван за възстановяване, не е бил одържавяван, отчуждаван и възстановяван. Вещото лице е отразило също, че процесния имот е нанесен на кадастралната карта на град Харманли, одобрена със Заповед № РД-18-9 / 23.03.2006 г., както следва: ПИ с идентификатор 77181.26.112, площ 653кв.м, без промяна на местоположението и конфигурацията, с трайно предназначение на територията — земеделска, начин на трайно ползване — за земеделски труд и отдих съгласно пар. 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, категория на земята — 8, номер по предходен план 131.500, за собственик е вписана О.. Вещото лице при огледа на място установил, че имотът граничи с общински път град Харманли - град Маджарово. Същият не е ограден с трайни или нетрайни огради. В процесния имот на място съществували много добре поддържани, в много добро състояние лозови насаждения (лозе), закрепени на телена мрежа поставена на бетонови колове.

От събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Петко ТЕ. Петков се установява, че познава ищцата Д. Г. от негов колега с когото тя била близка. Знаел, че ищцата има лозе по пътя за с. Иваново, местността не знаел, но знаел къде точно е лозето и обяснява, че се намирало до първата вила по пътя за с. Иваново, на няколко метра от табелата за гр. Харманли. Ищцата си идвала два пъти в годината от Германия и по принцип тя се грижела за лозето и момчето, което й бил приятел го наглеждал и помагал. Лозето било придобито наследствено от майка ѝ Т Г., Д. имала и брат, когото много добре

познавал и от него знаел, че лозето е оставено на Д.. Не знаел като площ колко е голямо лозето, но знаел, че е наследствено и е оставено на Д.. Брат ѝ бай Веско Г бил диригент, който също бил в Германия, но миналата година починал и не знаел дали има наследници. Момчето, което му бил колега се грижел основно за бай Веско, а Д. била в чужбина отдавна и омъжена за германец. Твърди, че от около 25 години това момче - Янко Калинов, като идват –той се грижел, като отивал и ги вземал от аерогарата, идвали без кола, карал ги където трябва, а когато идвали напролет, ходели на лозето, гледали, свикнали били така. Лозето се работело, с насажденията си. Това момче се занимавало с насажденията, тъй като те били възрастни. Д. идвала със съпруга си, за месец два, напролет и наесен. Имали къща в гр. Харманли на ул. „Братя Миладинови“ в която отсядали.

От разпита на свидетеля А.П.П се установява, че познава ищцата Д., която имала имот от долния край на неговата вила, който било лозе, което се обработвало от близък на ищцата - Янко. Посочва, че лозето най – напред е било на майка ѝ баба Т и после го оставила на Д., която живеела в Германия, но си идвала лятно време, виждал я да идва и бере гроздето. Лозето се намирало малко след табелата на Харманли по пътя за с. Иваново, вляво, до асфалта. Познавал и брат ѝ, който починал. Не бил чувал някой да има претенции към това място, там всички места били изоставени наоколо. Свидетелят живеел на вилата от десетина години постоянно там, по-рано ходил само да работи там. Д. си идвала около септември месец с мъжа си - германец.

Съдът дава вяра на свидетелските показания, тъй като същите са обективни, житейски логични и правдиви, последователни и кореспондиращи с останалите доказателства от доказателствената съвкупност. Едновременно с това свидетелите пресъздават личните си и преки впечатления.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съдът е сезиран с положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК. За да бъде исквата претенция основателна е необходимо при условията на пълно и главно доказване да бъдат установени следните материални предпоставки /юридически факти/: правен интерес от предявяването на установителния иск, тоест оспорването на твърдяното право на собственост на ищеца от ответника и правото на собственост върху процесния поземлен имот на твърдените придобивни основания.

В случая правният интерес от предявяването на процесния положителен установителен иск се извежда от обстоятелството, че ищецът твърди, че е собственик на основание придобивна давност на следния недвижим имот с идентификатор 77181.26.112 по КК и КР на Харманли, одобрени със Заповед №РД-18-9/23.03.2006г. на ИД на АК, находящ се в местността „Г“, незастроен, целият с площ от 653 кв.м. по КKKP на гр.Харманли с трайно предназначение: земеделска, с начин на трайно ползване: за земеделски труд и отдых /съгласно § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ/, категория на земята: 8, с номер по предходен план 131.500 при съседни: 77181.26.119, 77181.26.321, 77181.26.118, 77181.26.113 и 77181.26.111.

По делото е безспорно установено, че наследодателя на ищцата М.В Г с ЕГН *****, е починал на 02.08.1981г., след неговата смърт неговата съпруга Т.К Г., починала на 06.08.2004г. докато била жива е упражнявала фактическа власт върху имота. Докато била жива и здрава майка ѝ го обработвала, но в последствие след като остаряла и се разболяла по нейна изрична воля го оставила единствено и само на ищцата в собственост макар, че имала брат ВМГ б.ж. на гр. Харманли починал на 01.03.2023г., нейния племенник МВГ от гр.Благоевград никога не са ѝ оспорвали собствеността върху този имот и дори племенника ѝ подписал декларация с нотариална заверка на подписа рег.№3290/11.04.2023г. на Нотариус №415 КМ с район на действие РС — Благоевград, че няма претенции към имота, поради което може да се направи обоснован извод, че ищецът има правен интерес от

предявяването на настоящия иск, следователно искът е допустим.

Разгледан по същество, същият се преценя от съда и като основателен.

Ищецът се легитимира като собственик на процесния поземлен имот въз основа на изтекла в нейна полза придобивна давност, като твърди, че повече от 15 години и до настоящия момент имотът се е владеел от нея явно, спокойно, несъмнително и непрекъснато.

Придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост и други вещни права върху чужда вещ, чрез фактическото упражняване на тези права в продължение на определен от закона срок от време. Нормата на [чл. 79 от ЗС](#) регламентира фактическия състав на придобивната давност при недобросъвестно и добросъвестно владение, включващ като елементи изтичането на определен в закона период от време и владение по смисъла на [чл. 68, ал. 1 от ЗС](#) в хипотезата на [чл. 79, ал. 1 от ЗС](#). Правната последица придобиване на вещното право е нормативно свързана с тези юридически факти.

Фактическият състав на владението съгласно [чл. 68, ал. 1 ЗС](#) включва както обективния елемент на упражнявана фактическа власт, така и субективния елемент вещта да се държи като своя. За да е налице обаче фактът на владение е необходимо в обективната действителност да са се породили и неговите допълнителни елементи (чл. 302 от Закон за имуществата, за собствеността и сервитутите (отм.) , а именно: да е постоянно – фактическата власт върху вещта и държането ѝ като своя да нямат случаен характер, а да са израз на воля, трайно да се държи вещта по начин препятстващ евентуалното владение на други лица; да е непрекъснато – в смисъл да не е било прекъсвано за период по-дълъг от шест месеца – чл. 81 ЗС; да е несъмнено – да няма съмнение, че владелецът държи вещта, както и за това, че я държи за себе си; да е спокойно – такова е, когато не е установено с насилие; да е явно – владението е явно, когато фактическата власт се упражнява така, че всеки заинтересован да може да научи за това, да не е установено по скрит начин, тайно от предишния владелец.

Владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя. Държането е упражняване на фактическа власт върху вещ, която лицето не държи като своя. Владението по [чл. 68 ЗС](#) се характеризира с два основни признака: обективен – упражняване на фактическа власт върху вещта (*corpus possessionis*) и субективен - намерението да се държи вещта като своя (*animus domini rem sibi habendi*). При държането фактическата власт се упражнява за друг държателят, който няма намерение да свои вещта.

Законодателят е установил оборима презумпция в полза на владелеца, според която владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго – [чл. 69 ЗС](#). Тази презумпция има действие спрямо всички гражданскоправни субекти, без оглед на това дали притежават или не права на собственост върху една и съща вещ. Съдът е длъжен да я приложи точно и еднакво спрямо всички лица и случаи, за които се отнася. Тя го задължава да приеме, че щом като е доказан фактът от хипотезата, то съществува и не се нуждае от доказване и предполагаемият факт. При нея, както и при всички оборими законни презумпции, доказателствената тежест се размества и страната, която я оспорва, трябва да я обори.

От събраните по делото гласни доказателства се установява по несъмнен начин, че към настоящия момент наследодателя и неговите наследници явно, спокойно, несъмнително и непрекъснато са владели имота.

Наследникът Д. М. Г. – Тиме е манифестирала владението си като е поддържала имота, както и насажденията в него. Владението ѝ е било постоянно и не е било прекъсвано – имотът е обработван, както посочиха и свидетелите, че ищцата е стопанисвала имота сама и чрез неин приятел Янко Калинов. Няма данни и не се установява владението да е

било прекъснато и друг да е демонстрирал такава.

След като се установява упражняването на фактическата власт върху вещта от ищеца и предвид липсата на осъществено от ответника обратно доказване по силата на оборимата презумпция на чл. 69 от ЗС следва, че е налице и намерението за своене, тоест доказано е наличието на двата елемента на владението – обективния и субективния.

За да се приеме, че в полза на наследодателя и наследниците му е възникнало правото на собственост въз основа на наследство и изтекла придобивна давност, е необходимо владението да е осъществявано през определен период от време и същото да не е спирано или прекъсвано.

В периода на владение на имотите не се установява наличието на законова забрана за придобиването им по давност. Съгласно чл. 86 от ЗС не може да се придобие по давност вещ, която е публична държавна или общинска собственост. Такива забрани се съдържат още в чл. 29, т. 4 от ЗСГ (отм.), както и в чл. 5, ал. 2 от ЗВСВОНИ, касаещ само имоти, които се възстановяват по реда на този закон или по реда на ЗСПЗЗ.

По отношение на горепосочените законови забрани за придобиване по давност съдът счита, че по делото не са налице данни процесните имоти някога да са били държавна или общинска собственост, или земя със статут на кооперативно земеползване, поради което не са съществували законови пречки за придобиването им по давностно владение. Няма никакви доказателства по делото процесните имоти да са били одържавени по реда на чл. 12 ЗСГ. Освен това липсват и каквито и да е доказателства по делото, че имотите са били земеделска земя, включена в ТКЗС или друго подобно образование. Страните не твърдят такива факти, а и ответникът не представя такива доказателства, които да изключат правата на ищеца, което е в негова доказателствена тежест. Съгласно решение № 21 от 04.02.2011 г., постановено по гр. д. № 1327 по описа за 2009 г. на ВКС, II г. о. при предявен иск за установяване принадлежността на правото на собственост върху недвижим имот страната, която оспорва правата на предявилото иска лице, позовавайки се на свои собствени права или навеждайки доводи за наличие на пречка за осъществяване на твърдяното от ищеца придобивно основание, носи тежестта да докаже осъществяването на основанието, на което твърди, че е придобила спорното право, съответно наличието на пречки за осъществяване придобивното основание на ищеца. В аналогичен смисъл е и постановеното решение № 798 от 16.11.2020 г., постановено по гр. д. № 3303 по описа за 2008 г. на ВСК, I г.о.

По делото липсват доказателства имотите да са били кооперирани по силата на членствено правоотношение, да са били одържавявани - например съгласно чл. 12, ал. 2 от ЗСГ (отм.), да са били отнемани фактически, предвид което същите са запазили статута си на частна собственост и са владени в реални граници, поради което следва да се приеме, че такива имоти не подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ и следователно липсва и основание да бъдат включени във фонда на земите по чл. 19 от ЗСПЗЗ и да се считат за общинска собственост. В този смисъл е и заключението по приетата по делото съдебнотехническа експертиза.

Следва да се отбележи също, че разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, разглеждана във връзка с § 4к от ПЗР към ЗСПЗЗ, регламентира прекратяване правото на ползване върху земеделските земи, предоставени на граждани по силата на актове на Президиума на Народното събрание, на Държавния съвет и на Министерския съвет. А съгласно § 4к, ал. 1, вр. ал. 6 от ПЗР към ЗСПЗЗ за тези земи се изработват помощен план и план на новообразуваните имоти, който се одобрява от Областния управител. В хода на настоящото производство от страна на ответника не се ангажираха никакви доказателства обосноваващи извода, че процесните имоти са били предоставени за ползване и че същите попадат в приложното поле на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ. След като не е доказано, че имотите попадат в приложното поле на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, не може да придобие правото на

собственост върху тях на това основание.

Ето защо следва да се приеме, че няма пречка за процесния период в полза на наследодателя и наследниците му, в това число и на ищеца да е текла придобивна давност, доколкото нито една от законовите забрани не е приложима за процесните имоти.

Предвид доказаното давностно владение върху имота от страна на ищеца, изразяващо се в продължило повече от десет години явно, непрекъснато и необезпокоявано упражняване на фактическата власт върху тях, при това с намерение за държане на имота като свой собствен съгласно чл. 79 от ЗС и чл. 68, ал. 1 от ЗС, съдът следва да приеме за доказано придобиването правото на собственост върху имотите на основание давностно владение от страна на ищеца.

Предвид крайния изход от правния спор право на разноси има ищецът. Такива са били поискани, като се представя списък по чл. 80 от ГПК. Съдът счита, че в полза на ищеца следва да се присъди сума в размер на 830.00 лева, представляващи сбор от 30,00 лева държавна такса, 500 лева адвокатско възнаграждение, 300 лева възнаграждение на вещо лице.

Така мотивиран и на основание чл.235,ал.5,вр. ал.2 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на О., ЕИК:..., с адрес гр.Харманли, пл. „...” №1, че Д. М. Г. - Тиме с ЕГН ***** от гр. Харманли обл.Хасково ул... е собственик по давностно владение на Поземлен имот 77181.26.112 находящ се в местността „Г” землището на гр. Харманли област Хасково незастроен с площ от 653 кв.м. по КKKP на гр.Харманли одобрени със заповед № РД-18-9/23.03.2006г. на Изпълнителния директор на АК гр.София с трайно предназначение: земеделска, с начин на трайно ползване: за земеделски труд и отдих /съгласно § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ/, категория на земята: 8, с номер по предходен план 131.500 при съсед: 77181.26.119, 77181.26.321, 77181.26.118, 77181.26.113 и 77181.26.111.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК О., ЕИК:..., с адрес гр.Харманли, пл. „...” №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. М. Г. - Тиме с ЕГН ***** от гр. Харманли обл.Хасково ул... сума в размер на 830,00 лева, представляваща направените по делото разноси.

УКАЗВА на Д. М. Г. - Тиме с ЕГН ***** от гр. Харманли обл.Хасково ул... да отбележи съдебното решение в шестмесечен срок от постановяването му, в противен случай вписването на исковата молба губи действието си.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Окръжен съд – Хасково.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____